

get igen, efter at de Aar er forløbet, hvor vi levede under størst finansielt Tryk. Jeg erkendte den Gang udtrykkeligt, at naar man skulde spare, var dette et Omraade, hvor man kunde spare. Man kunde sige til vedkommende, at de maatte rejse noget mindre i nogle Aar, og det er ogsaa sket. Men Forholdet er det, at den nuværende Bevilling er i høj Grad utilstrækkelig, hvis man maaler den med Begæringerne. Der er f. Eks. til Bevillingen paa 15,000 Kr. til unge Arbejdere, det vil altsaa sige: Svende, indkommet 363 Ansøgninger, men man har kun kunnet imødekomme 75, altsaa kun $\frac{1}{5}$ deraf, og noget lignende er Forholdet med den anden Bevilling, som er til Mestre og bestaar i Rejsestipendier dels til Udlandet og dels til Indlandet. Der har der ligeledes kun kunnet bevilges $\frac{1}{5}$ af de indkomne Ansøgninger. Det vilde altsaa være meget ønskeligt, om man igen kunde gaa til nogen Forhøjelse af disse Bevillinger, som var i rask Vækst, inden den Periode kom, da Rigsdagen rettede sig efter Finanslovkommissionens Forslag og indførte det ret skrappe Sparesystem.

Jeg er stadig ved den samme højtærede Ministers Budget, naar jeg kommer ind paa et Spørgsmaal, som har vakt ikke saa ringe Røre rundt om i Landet, nemlig den Maade, hvorpaa Beværterloven er kommet til at virke overfor mange af de Foreninger, der findes i Landet, idet Forholdet er blevet saaledes, at kun en Fortolkning fra den højtærede Ministers Side egentlig kan sætte dem i Stand til at fortsætte den Virksomhed, de udfolder. Jeg tænker særlig paa Haandværkerforeningerne, der Landet over har et stort System af Bygninger, hvilke Bygninger har til Formaal at være Samlingssteder for disse Foreningers Medlemmer og Arnested for den Virksomhed, der udfoldes, og som er af oplysende, opdragende Art, bestaaende i Afholdelse af Foredrag, i Sammenkomster, i Anvendelse af Biblioteker. Bygningerne er altsaa forsynede med Forsamlingsstue, Biblioteksrum o. s. v. Denne Virksomhed kræver nødvendigvis, at der tillige kan ydes Forfriskninger til de Medlemmer, som kommer i Foreningerne, ganske særlig ved større Møder. Nu har det imidlertid vist sig overmaade vanskeligt for disse Foreninger at vedligeholde den Beværterret, de tidligere har haft, saa man kan staa overfor det Tilfælde og allerede har staaet overfor det Tilfælde, at naar man f. Eks. modtager faglige Kongresser, kan de nok faa Lo-

kale at mødes i i vedkommende Haandværkerforenings Hus, men hver Gang de skal spise, maa man, hvis man ikke vil indskrænke sig til en ganske ensidig Servering, henvise dem til at gaa hen paa et Hotel og spise der og saa komme tilbage og fortsætte deres Forhandlinger, atter gaa til Hotellet og spise til Middag og saa derefter igen komme tilbage til Forhandlingerne. Det er klart, at naar Forholdene er saaledes, opfordrer man stærkt disse Kongresser til at holde deres Sammenkomster paa Hotellerne, hvor de baade kan forhandle og spise. Derved retter man et Slag mod Foreningerne til Gavn for den Hotel- eller Beværtervirksomhed, der drives, og skønt det vel ikke har været Meningen at gøre denne nogen Fortræd, kan det vel endnu mindre have været Meningen til en vis Grad at monopolisere den ved at drive Deltagerne i saadanne Møder bort fra Foreningsbygningerne og over til private Værtshuse eller Hoteller. Men Forholdet er nu det, at det er overordentlig vanskeligt for Foreningerne at fortsætte deres Arbejde, fordi de ikke paa samme Maade, som de tidligere har kunnet, kan faa et Beværterborgerskab, men skal søge at arrangere sig med en Beværter, hvilket ikke altid kan gøres, fordi Beværternes Antal er begrænset. Der har i det hele paa dette Omraade været store Vanskeligheder. Jeg ved, der er rettet Henvendelser til det højtærede Ministerium derom, og vil meget anbefale, om Indenrigsministeren kunde søge gennem en saa lemfældig Fortolkning som muligt af Beværterlovens § 25 at indrette det saaledes, at Loven ikke kommer til at hemme denne Foreningsvirksomhed paa den her antydede Maade. Man har allerede Tilfælde — ikke mindst paa Landet, hvor Forholdene er mindre —, hvor de paagældende Foreninger ligefrem har maattet give sig til at sælge det Hus, de har bygget, fordi det ikke længere kan forrente sig. Det er klart, at det bidrager væsentligt til Forrentningen, hvis de kan have en Vært, som kan udrette det, her er antydnet, og det kan ikke ske, naar der gribes ind paa den nævnte Maade.

Den højtærede Justitsministers Opmærksomhed vilde jeg gerne henlede paa Spørgsmaalet om Fængselsarbejdet. Der er under Ministerens Forgænger indført en Ordning, hvorefter Fængslerne i langt højere Grad end tidligere skal beskæftige deres Fanger, specielt med Arbejde til Statens Forbrug, saa det kan ske under